

РЕШЕНИЕ

№ 462

гр. София, 06.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 83 състав, в
публично заседание на 08.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Милева

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **9209** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/ във връзка с чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на В. И. И. от [населено място] срещу Решение №РД-09-90/04.08.2025 г. на Изпълнителния Директор проф. Д-р И. К., д.м.н. на СБАЛАГ „Майчин дом“ ЕАД [населено място], с което е отказано да се предостави достъп до обществена информация по заявление рег. №94-00-759/29.07.2025 г.

В жалбата се излагат съображения за необходимостта на исканата информация. Излагат се аргументи за незаконосъобразност на отказа, като се твърди, че не се търси чувствителна здравна информация по смисъла на Закона за здравето. Сочи се, че исканията попадат в обхвата на обществена информация по чл. 2, ал. 1 от ЗЗ. Твърди се, че органът не е изследвал надделяващия обществен интерес. Моли се да се отмени решението и да се задължи ответника да предостави исканата информация в пълен обем. В алтернатива се сочи, че ако съдът смята, че исканата информация съдържа лични данни, да бъде разпоредено предоставянето на частичен достъп, например, под формата на обобщена справка.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят се представлява лично. Моли за отмяна на решението и за предоставяне на поисканата информация.

Ответникът - изп. директор проф. И. К. - д.м.н. на СБАЛАГ "Майчин дом" ЕАД - [населено място], редовно призован, представлява се от адв. П., която оспорва жалбата. Представя писмени бележки. Претендира разности като прилага списък.

СГП не прави искане за конституиране като страна и не изпраща представител

Административен съд София-град, като обсъди релеванните с жалбата доводи и прецени

събраните по делото доказателства по реда на чл.235, ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е било образувано по заявление за достъп до обществена информация вх. № 94-00-759 от 29.07.2025 г. от В. И. И. до СБАЛАГ - Майчин дом“ ЕАД с искане да бъде предоставена следната информация:

„Дали лицето Н. К. Г., с ЕГН [ЕГН] е заплащало със собствени средства или със средства на трети лица каквато и да е оперативна интервенция на територията на болница „Майчин дом“ за периода от 03.06.2025 г. до 06.06.2025 г. и да бъде потвърдено дали подобна интервенция е извършена и дали е по линия на здравната каса.

1. Операцията прекратено ли е по желание на пациента или е прехвърлена към друга болница?
2. Постъпвала ли е пациентката в лечебното заведение през 2025 г.?
3. Извършвана ли е операция с роботизиран метод на лечение на посочената пациентка?
4. Какъв е размерът на платената от нея сума, и с какво основание е издадено това плащане?
5. Престоят и лечението в болницата платени ли са от НЗОК, и ако не - как е извършено финансирането?

С оспореното Решение за отказ за предоставяне на достъп до обществена информация № РД-09-90 от 04.08.2025 г. на Изпълнителния Директор проф. Д-р И. К., д.м.н. на СБАЛАГ „Майчин дом“ ЕАД [населено място] е отказано да се предостави на искателя горепосочената информация. Отказът е мотивиран с това, че със заявлението се иска предоставяне на информация относно обстоятелства, свързани с болничното лечение на пациент на болницата, включително извършени плащания по повод това лечение, а тази информация не е свързана с обществения живот в Република България, респ. не е от категорията, даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на болницата и определеният специален ред за предоставяне на здравна информация на трети лица в чл.27 и следващите от Закона за здравето. В мотивите е изложено, че исканите данни, свързани с болничното лечение на посочената в заявлението представляват лични данни, по смисъла на § 1, т. 2 от ДР на ЗДОИ във връзка с чл. 4, т. 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. и са от категорията „чувствителни данни“, свързани със здравословното състояние на пациентите и като такива са изключени от приложното поле на ЗДОИ.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима, защото е депозирана в законоустановения за това срок, от лице, което има правен интерес от оспорването / чл.147 АПК/, доколкото процесният отказ е постановен по подадено от В. И. И. заявление по реда на ЗДОИ /чл. 40, ал. 1 във връзка с чл. 4 от с.з./.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ, обществена информация е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Не е налице легално определение на понятието обществен живот, но то е с достатъчно ясно съдържание - живота на обществото като група хора. С оглед на това всяка информация, която е свързана с живота на обществото като група хора, има характер на обществена информация. Но за да е налице обществена информация е необходимо не само информацията да е свързана с живота на група хора, но и да дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение за дейността на задължения субект. Тоест, информацията трябва да е обвързана с правомощията и дейността на органа, защото само тогава тя би могла да притежава исканата от закона специална цел.

Целта на ЗДОИ е да осигури широка информираност на гражданите и достъп до сведения, които

се създават и съхраняват от държавните органи, органите на местното самоуправление и публичноправните субекти (чл. 3 от ЗДОИ) във връзка с тяхната работа, като при това се предостави възможност на заявителя да си състави мнение за осъществяваната от тези субекти дейност. Кръгът на задължените по закон да предоставят информация субекти, както се посочи, е очертан в чл. 3 ЗДОИ. Ответникът е задължен субект по смисъла на чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ, който следва да се произнесе по подадено до него заявление за достъп до обществена информация. Чл. 28, ал. 2 ЗДОИ регламентира, че органите или изрично определени от тях лица вземат решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация в срока по ал. 1 и уведомяват писмено заявителя за своето решение. В конкретния случай оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – Изпълнителния Директор проф. Д-р И. К., д.м.н. на СБАЛАГ „Майчин дом“ ЕАД [населено място].

Съгласно чл. 13, ал. 1 от ЗДОИ достъпът до служебна обществена информация е свободен освен ако не попада в изключенията по чл. 13, ал. 2 и не е налице обстоятелството по ал. 4 от същата разпоредба на ЗДОИ. Достъпът до служебна обществена информация може да бъде ограничен, когато тя е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение (мнения и препоръки, изготвени от или за органа, становища и консултации); или когато съдържа мнения и позиции във връзка с настоящи или предстоящи преговори, водени от органа или от негово име, както и сведения, свързани с тях, и е подготвена от администрациите на съответните органи. Достъпът до служебна обществена информация не може да се ограничава при наличие на надделяващ обществен интерес (чл. 13, ал. 4 от ЗДОИ). "Надделяващ обществен интерес" по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗДОИ е налице, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл. 3. В случая целта на искането за получаване на информация не е възможността на заявителя да си състави собствено мнение относно дейността на задълженото лице, а желанието му да получи конкретна информация за здравето състояние на трето лице.

Съгласно чл. 2, ал. 5 от ЗДОИ този закон не се прилага за достъпа до лични данни, а в дефиницията на лични данни по смисъла на чл. 4, т. 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните), към който препраща и ЗДОИ „лични данни“ означава всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано („субект на данни“); физическо лице, което може да бъде идентифицирано, е лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице. Предвид това ЗДОИ е неприложим за достъп до тези данни, съдържащи се в исканата информация. Съгласно чл. 6, § 4 Регламент (ЕС) 2016/679 обработването на исканите данни за други цели (в случая - за предоставянето им по реда на ЗДОИ) е несъвместимо с първоначалната цел, за която са били събрани личните данни. Защитата на личните данни е основание, което дерогира целите на достъпа до обществена информация (по арг. от чл. 31, ал. 2 ЗДОИ). Не са налице и основания да се приеме, че по отношение на така исканата информация е налице "надделяващ обществен интерес" по смисъла на § 1, т. 6 ДР на ЗДОИ - предоставянето на исканата информация не би постигнало цели по повишаване на прозрачността и отчетността на СБАЛАГ „Майчин дом“ ЕАД [населено място].

В заключение Решение №РД-09-90/04.08.2025 г. на Изпълнителния Директор проф. Д-р И. К., д.м.н. на СБАЛАГ „Майчин дом“ ЕАД [населено място] е законосъобразен административен акт и поради липсата на отменителните основания по чл.146 АПК, следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото и своевременното предявяване на разноски за адвокатско възнаграждение от страна на ответника, съдът намира, че същите следва да бъдат уважени, но не в претендирания размер. Съгласно чл.8, ал.1 т.3 от Наредба №1, определеното адвокатско възнаграждение е в размер на 1000 лева. Съгласно разясненията, дадени в т. 1 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по тълк. д. № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начинът на плащане, като ако е уговорено плащане по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. Според чл. 36, ал. 2 ЗА размерът на адвокатското възнаграждение се определя с договор между адвоката и клиента. По отношение на договора за правна помощ не е установена особена форма за действителност /арг. от чл. 36, ал. 2 ЗА/, поради което липсата на съставен нарочен документ, материализиращ сключения договор, не изключва възможността уговарянето и заплащането на адвокатското възнаграждение да бъде доказано и с други писмени доказателства като фактури, извлечения от сметки и др. Доколкото писмената форма на договора за правна защита и съдействие е необходима само за неговото доказване, но не е условие за действителността му, постигнатото между страните по него съгласие, вкл. по отношение размера на уговореното възнаграждение може да бъде установено с всякакви писмени доказателства. В случая от представените писмени доказателства /фактури и преводно нареждане/ се установява, че на адвоката, на който е било възложено процесуалното представителство на ответника, е било заплатено уговореното възнаграждение за процесуално представителство и защита в размер от 1 800 лв. с ДДС. Ангажирани са доказателства за реално направените от ответника разноски за адвокатски хонорар, като в съответствие с изискванията на цитираното тълкувателно решение е представен платежен документ, удостоверяващ плащането на уговореното адвокатско възнаграждение. Настоящият съдебен състав намира, че в този случай липсата на представен договор за правна защита и съдействие не изключва заплащането на адвокатско възнаграждение. В случая обаче според настоящият съдебен състав е налице основанието по чл. 78, ал. 5 ГПК за намаляване на разноските за адвокатско възнаграждение с оглед прекомерността му. Съгласно задължителното тълкуване, дадено с решение на СЕС по дело С-438/2022 въведеният с разпоредбата на чл. 78, ал. 5 ГПК праг на разноските за адвокатско възнаграждение - в размер не по-нисък от минималния, определен в Наредба № 1/2004 г., следва да се счита за ограничение на конкуренцията с оглед на целта по смисъла на чл. 101, пар. 1 ДФЕС. Посоченото разрешение означава, че при преценката си за размера на подлежащите на възстановяване разноски за адвокатско възнаграждение на страната, в чиято полза е разрешен спорът, и при приложение на разпоредбата на чл. 78, ал. 5 ГПК, съдът не е обвързан от посочените в Наредба № 1/2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа размери на адвокатското възнаграждение. Както е изяснено с т. 3 на Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. по тълк. д. № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС при разглеждане на искане по чл. 78, ал. 5 ГПК съдът следва да извърши преценка на фактичката и правна сложност на спора и ако след тази преценка се изведе несъответствие между размера на възнаграждението и усилията на защитата при упражняване на процесуалните права да намали договорения адвокатски хонорар. Същият критерий е посочен и в определение № 50015 от 16.02.2024 г. по т. д. № 1908/2022 г. на I т. о. на ВКС, в което се приема, че посочените в Наредба № 1/2004 г. размери на адвокатските възнаграждения могат да служат единствено като ориентир

при определяне служебно на възнаграждения, но без да са обвързващи за съда. Тези размери, както и приетите за подобни случаи възнаграждения в НЗПП, подлежат на преценка от съда с оглед цената на предоставените услуги, като от значение следва да са: видът на спора, интересът, видът и количеството на извършената работа и преди всичко фактическата и правна сложност на делото. Посочените обстоятелства, които са от значение за справедливия и обоснован размер на адвокатското възнаграждение по смисъла на чл.36, ал.2 от Закона за адвокатурата (ЗА), аргументира редуциране на размера на претендираното от ответника адвокатско възнаграждение под определения минимум, установен в чл.8, ал.3 от Наредба №1/2004 г. При това и на основание чл.78, ал.5 ГПК съдът присъжда на ответника разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 800 (осемстотин) лева/409.03 /четиристотин и девет евро и три евроцента/.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, 83-и състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. И. И. от [населено място] срещу Решение №РД-09-90/04.08.2025 г. на Изпълнителния Директор проф. Д-р И. К., д.м.н. на СБАЛАГ „Майчин дом“ ЕАД [населено място], с което е отказано да се предостави достъп до обществена информация по заявление рег. №94-00-759/29.07.2025 г.

ОСЪЖДА В. И. И. ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица] да заплати на СБАЛАГ „Майчин дом“ ЕАД [населено място], сторените по делото съдебно-деловодни разноски в размер на 409.03 (четиристотин и девет евро и три евроцента)/800 (осемстотин) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.40, ал.3 от ЗДОИ.